

Arrest

**nr. 71 993 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. DASSEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, Z.N.(...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren in Sangibaran, Iran. U verklaart aanhanger te zijn van de apostolische (christelijke) Kerk. U bent gehuwd met N.B.(...) (O.V. X), die de islam belijdt, en samen hebben jullie 5 kinderen. Voor uw huwelijk leefde u geruime tijd in Armenië. Van 1992 tot 1995 woonde u in Perm, Rusland; u verklaart er geen problemen gekend te hebben. In 1995 verhuisde u, samen met uw echtgenote naar Germentchik, het geboortedorp van uw echtgenote in Kabardino-Balkarië. U zou er zich vestigen in het ouderlijk huis van uw echtgenote. U verklaart dat u reeds vanaf 1995, vanwege de familie van uw echtgenote, druk ervoer om zich te

bekeren tot de islam. U weigerde dit echter voortdurend en consequent. In oktober 2010 besliste u zelfs om uw kinderen volgens de christelijke tradities te laten dopen. Daarom vertrok u op 29 oktober 2010 met heel uw gezin naar Pyatigorsk. U logeerde er bij A.G.(...), een vriend die u voorheen in Pyatigorsk had leren kennen op de markt. Op 30 oktober 2010 werden uw kinderen gedoopt. De dag nadien keerde u terug naar uw woonst in Germenchik. Hoewel u uw kinderen aangemaand had om op school niets te vermelden over hun christelijk doopsel, omdat zulks tot wrijvingen of problemen zou kunnen leiden, antwoordden zij naar waarheid op de vraag (onder meer van leraars) waarom zij de voorbije dagen aan school verzaakt hadden. Omdat u enige druk ervoer, liet u de kinderen niet langer naar school gaan. Op 24 april 2011, in de ochtend, kreeg u op de binnenkoer van uw woning/boerderij onaangekondigd bezoek van de wijkagent en 2 personen in burger. Onder het mom van een diefstal van dieren in het dorp, werden uw veestallen nagekeken. Bij controle bleek dat er geen gestolen dieren in uw stallen werden aangetroffen, maar u kreeg te horen dat er wél drugs waren gevonden. Daarop werd u meegenomen naar het bureau van de wijkagent. U werd er ondervraagd en vastgehouden. Op 26 april 2011, 's ochtends, daagde de neef van uw echtgenote op in het politiekantoor waarin u gevangen was gehouden, B.B.(...). Deze neef van uw echtgenote werkte tot 2005 zelf voor de politie, maar toen ging hij met pensioen en hij sloot zich meteen aan bij een groepering van wahabieten, waarin hij een vooraanstaande rol speelde. B.B.(...) meldde u dat u werd vrijgelaten op één voorwaarde, in casu dat u en uw kinderen zich dezelfde dag zouden bekeren tot de islam. Indien u niet het nodige zou doen, zou u valselijk van drugbezit beschuldigd worden. U werd vrijgelaten, maar in plaats van de nodige stappen te ondernemen om zich, net als uw kinderen, te bekeren tot de islam, contacteerde u een vriend in Nalchik. Hij kwam u en uw gezinsleden thuis ophalen en liet jullie bij hem logeren. Op 27 april 2011 kreeg u een telefoontje van een kennis, een zekere A.K.(...), die voor de verkeerspolitie werkte. Hij zei dat u gezocht werd en dat de verkeerspolitie de opdracht had gekregen om u op te pakken wanneer u bij een wegcontrole werd gevat. Deze telefonische oproep was u voor het sein om de regio definitief te ontvluchten. U nam contact op met G.S.(...), een vriend in Sint-Petersburg. Hij organiseerde uw vlucht uit Rusland. Op 1 mei 2011 verliet u Nalchik, samen met 3 dochters; uw echtgenote zou achterblijven met de 2 resterende kinderen en zij zou nog proberen om jullie woonst/boerderij in Germenchik te verkopen. U verbleef in Sint-Petersburg in afwachting van de nodige reisdocumenten. In een personenauto reisde u van Sint-Petersburg naar Finland. In Finland nam u het vliegtuig naar België. U kwam in België aan op 17 mei 2011 en de daaropvolgende dag, in casu op 18 mei 2011, vroeg u asiel aan bij de bevoegde instanties.

Uw echtgenote, N.B.(...) (O.V. 6.355.011), zou u later met de 2 andere kinderen vervoegen. Zij vroeg asiel op 30 juni 2011.

In het kader van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote en uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen vanwege uw religieuze overtuiging; de familie van uw echtgenote zette u onder druk om zich – als christen – te bekeren tot de islam. Omdat u dit jarenlang halsstarrig weigerde en eind oktober 2010 zelfs uw kinderen christelijk liet dopen, werd u op 24 april 2011 uiteindelijk opgepakt en zou er een gefabriceerde zaak tegen u gestart worden. Welnu, uw verklaringen zijn dermate tegenstrijdig en ongeloofwaardig dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er moet vooreerst vastgesteld worden dat u de neef van uw echtgenote, een zekere B.B.(...), markeert als de centrale figuur in uw asielrelaas (CGVS, p.8); hij werkte als plaatsvervangend hoofd van de politie tot 2005, toen er bij een aanslag agenten werden vermoord. De genoemde B.B.(...) ging na het incident met pensioen en sloot zich meteen aan bij wahabieten (CGVS, p.10). Het was met name deze persoon die u onder druk zette om zich tot de islam te bekeren.

Wat betreft de genaamde B.B.(...) en zijn hoedanigheid in uw asielrelaas, moet het volgende opgemerkt worden.

Primo, er moet vastgesteld worden dat u geen melding maakt van ernstige problemen met B.B.(...) tussen 2005 – het moment dat hij met pensioen ging en zich meteen aansloot bij wahabieten – en uw aanhouding op 24 april 2011. Welnu, indien deze persoon daadwerkelijk zwaar tegen uw christelijke

overtuiging gekant was, kon verwacht worden dat hij eerder stappen had ondernomen om u te bewegen zich te bekeren, hetzij u op systematische wijze te intimideren. U maakt geen melding van ernstige problemen of zwaarwichtige feiten in de hiervoor genoemde periode.

Secundo, en vooral; aan uw verklaring dat de genaamde B.B.(...) in 2005 stopte met zijn werk voor de politie, zich meteen daarop aansloot bij wahabieten en u ten slotte in 2011 bedreigde met een gefabriceerde strafzaak wegens drugbezit, nota bene via en met behulp van de politie, kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaart u onder meer (CGVS, p.12) dat B.B.(...) zich persoonlijk op het politiekantoor van uw woonplaats meldde (waar u werd vastgehouden) om u onder druk te zetten zich te bekeren. Welnu, het is niet geloofwaardig dat een gekende wahabiet, van wie kan verondersteld worden dat hij op voet van oorlog leeft met de (pro-)Russische autoriteiten, beroep kan doen op connecties bij de politie en bovendien in persoon verschijnt in een (lokaal) politiekantoor om een familielid onder druk te zetten zich te bekeren tot een andere religie. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt trouwens dat in Nalchik, de regionale hoofdstad van Kabardino-Balkarië op 13 oktober 2005 hevig werd gevochten tussen rebellen, onder leiding van de Tjetsjeense rebellenleider S.B.(...), en de politie, waarbij tientallen doden vielen aan beide kanten. Aan uw verklaringen kan dan ook geen geloof gehecht worden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aangetast.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens gevonden in tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

U markeert uw arrestatie op 24 april 2011, vanuit uw woonst in Germentchik, als een centraal element in uw asielrelaas (CGVS, p.11). U verklaart (CGVS, p.12) dat u geboeid werd meegenomen bij uw arrestatie. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat u ongeboeid werd meegenomen door de 3 personen die u arresteerden. Uw echtgenote werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) maar haar uitleg dat zij de kinderen het huis binnen leidde en uw geboeid afvoeren dus niet zag, is niet afdoende, daar uzelf verklaarde (CGVS, p.12) dat uw vrouw en kinderen op de binnenkoer stonden waar u werd gearresteerd. Dat u van een ingrijpend feit als de geboeide arrestatie van uzelf, in casu het gezinshoofd, geen gelijklopende verklaringen als uw echtgenote aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van datzelfde verklaarde vervolgingsfeit.

Er werd eveneens een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake de verplichte afwezigheid van uw kinderen op school nadat zij gedoopt waren en, nadat dit bekend raakte, bedreigingen ervoeren. Uzelf verklaarde (CGVS, p.14, 15 & 16) dat al uw kinderen na 1 november 2010 niet meer naar school gingen, nadat bekend raakte dat zij gedoopt waren (in Pyatigorsk). Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat uw kinderen nog bijna tot het einde van december 2010 naar school gingen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen, waarop zij uitdrukkelijk verklaart (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat uw kinderen pas na 1 januari 2011 niet meer naar school gingen. Welnu, aangezien u de door omstandigheden verplichte afwezigheid van uw kinderen op school quasi meteen na uw terugkeer uit Pyatigorsk (waar uw kinderen werden gedoopt) situeert, terwijl uw echtgenote dit ruimschoots later doet, wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Er moet voorts opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich reeds in 1995 in Germentchik, in casu de geboorteplaats van uw echtgenote en het dorp waarin u uw verklaarde problemen situeert, hebt gevestigd. Het is zeer opmerkelijk dat de familie van uw echtgenote, blijkens uw verklaringen (CGVS, p.8), zeer sterk gekant was tegen uw huwelijk, gezien uw christelijke achtergrond, maar toch toestond dat u zich in het geboortedorp van uw vrouw vestigde, nota bene in het ouderlijk huis van uw echtgenote. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u tot kort voor uw vlucht naar België in dit huis woonde, in casu tot 26 april 2011. Welnu, de vaststelling dat u van 1995 tot 2011 ononderbroken in Germentchik kon leven en werken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in casu het feit dat u uw herkomstland moest ontvluchten omwille van uw religieuze achtergrond.

Voorts moet nog een vrij opmerkelijke vaststelling vermeld worden die betrekking heeft op uw verklaarde religie. Er werd u namelijk gevraagd welk feit / gebeurtenis herdacht wordt ter gelegenheid van het Paasfeest, waarop u verklaart (CGVS, p.15) dit niet precies te kunnen zeggen, hetgeen minstens als opmerkelijk kan gekwalificeerd worden, daar uit uw gegevens en verklaringen blijkt dat u christen bent. Dat een christen, die u verklaart te zijn, niet vertrouwd is met een alom gekend begrip als het Paasfeest, is minstens opmerkelijk.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u over land de Russisch-Finse grens overschreed en vervolgens per vliegtuig vanuit Finland naar België reisde (CGVS, p.4&5). U verklaart dat u met valse paspoorten reisde, maar u weet niet onder welke identiteit, nationaliteit en geboorteplaats (CGVS, p.4). Verder verklaarde u met een visum naar Finland gereisd te zijn, maar u verklaart dat visum niet persoonlijk aangevraagd te hebben (CGVS, p.4). U weet niet welk type visum in het paspoort waarmee u reisde vermeld stond en u weet evenmin bij welke buitenlandse ambassade het visum in kwestie was aangevraagd (CGVS, p.4). Ook kunt u niet zeggen wat volgens het visum het land van eindbestemming zou zijn (CGVS, p.5). Op de vraag of er in Sint-Petersburg (voor uw vertrek) afspraken zijn gemaakt over wat u moest doen of zeggen als u bij een paspoortcontrole vragen werden gesteld, zou enkel te horen hebben gekregen dat u moest voorwenden de echtgenoot van de passeur, een zekere M.(...), te zijn als u daadwerkelijk iets werd gevraagd (CGVS, p.5), maar van de hiervoor genoemde persoon kent u niet eens de familienaam. Welnu, dergelijke onwetendheid aangaande de bij uw vlucht gebruikte identiteitsdocumenten is weinig geloofwaardig. Aangezien uw reis een uiterst precaire onderneming was, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande de bij uw reis gebruikte identiteits- en reisdocumenten. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u bewust uw paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, achterhoudt.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt een kopie voor van uw intern paspoort, dat louter gegevens bevat over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw echtgenote legt haar intern paspoort voor dat eveneens identiteitsgegevens bevat, dewelke hier evenmin ter discussie staan. Ten slotte legt u uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat evenmin betwist wordt. U legt geen andere documenten voor die de gedane vaststellingen vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, B.N.(...) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, afkomstig van Kabardino-Balkarië. U verklaart eveneens moslima te zijn. U bent sedert 1996 wettelijk gehuwd met N.Z.(...) (O.V. 6.355.011) en samen hebben jullie 5 kinderen. Uw echtgenoot is een apostolische christen. Van 1992 tot 1995 woonde u in Perm, Rusland. In 1995 verhuisde u, samen met uw echtgenoot naar Germenchik, uw geboortedorp in Kabardino-Balkarië. U zou er zich vestigen in uw ouderlijk huis. Uw familie was fel gekant tegen uw huwelijk met een christen. In oktober 2010 besliste uw echtgenoot, in samenspraak met uzelf, om uw kinderen volgens de christelijke tradities te laten dopen. Daarom vertrok u op 29 oktober 2010 met heel het gezin naar Pyatigorsk. U logeerde er bij A.G.(...), een vriend van uw echtgenoot die hij voorheen in Pyatigorsk had leren kennen op de markt. Op 30 oktober 2010 werden uw kinderen gedoopt. De dag nadien keerde u terug naar uw woonst in Germenchik. Hoewel uw echtgenoot uw kinderen aangemaand had om op school niets te vermelden over hun christelijk doopsel, omdat zulks tot wrijvingen of problemen zou kunnen leiden, antwoordden zij naar waarheid op de vraag (onder meer van leraars) waarom zij de voorbije dagen niet op school waren. Op 24 april 2011, in de ochtend, kreeg u op de binnenkoer van uw woning/boerderij onaangekondigd bezoek van de wijkagent en 2 personen in burger. Onder het mom van een diefstal van dieren in het dorp, werden de veestallen nagekeken. Bij controle bleek dat er geen gestolen dieren in de stallen werden aangetroffen, maar uw echtgenoot kreeg te horen dat er wél drugs waren gevonden. Daarop werd hij meegenomen naar het bureau van de wijkagent. Hij werd er ondervraagd en vastgehouden. Op 26 april 2011, 's ochtends, werd uw echtgenoot vrijgelaten; hij werd evenwel door uw neef B.B.(...) onder druk gezet om zich tot de islam te bekeren. Na zijn vrijlating keerde uw echtgenoot terug naar huis, maar hij contacteerde meteen een vriend om jullie vlucht uit jullie woonst te organiseren. Het gezin werd opgehaald door de vriend van uw

echtgenoot en jullie verbleven bij de genoemde vriend in Nalchik. Uw echtgenoot zou eerst vluchten, via Sint-Petersburg. U, van uw kant, vertrok op 24 juni 2011 vanuit Nalchik met de trein naar Moskou. Op 26 juni 2011 nam u het vliegtuig naar Frankrijk. Via Frankrijk kwam u naar België. Op 30 juni 2011 zou u, in navolging van uw echtgenoot, asiel vragen bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Welnu, u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.4) voor het Commissariaat-generaal dat u omwille van dezelfde problemen als uw echtgenoot uw herkomstland ontvlucht bent en daarom uw asielmotieven aan deze van uw echtgenoot verbindt. Voorts verklaart u tevens (CGVS, gehoorverslag p.7) dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend die volledig losstaan van de problemen van uw echtgenoot.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot N.Z.(...) (O.V. 6.355.011) door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot N.Z.(...) (O.V. 6.355.011) is genomen, alsook voor de bespreking van de door jullie voorgelegde documenten, wordt verwezen naar de beslissing ten aanzien van uw echtgenoot, die luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen vanwege uw religieuze overtuiging; de familie van uw echtgenote zette u onder druk om zich – als christen – te bekeren tot de islam. Omdat u dit jarenlang halsstarrig weigerde en eind oktober 2010 zelfs uw kinderen christelijk liet dopen, werd u op 24 april 2011 uiteindelijk opgepakt en zou er een gefabriceerde zaak tegen u gestart worden. Welnu, uw verklaringen zijn dermate tegenstrijdig en ongeloofwaardig dat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er moet vooreerst vastgesteld worden dat u de neef van uw echtgenote, een zekere B.B.(...), markeert als de centrale figuur in uw asielrelaas (CGVS, p.8); hij werkte als plaatsvervangend hoofd van de politie tot 2005, toen er bij een aanslag agenten werden vermoord. De genoemde B.B.(...) ging na het incident met pensioen en sloot zich meteen aan bij wahabieten (CGVS, p.10). Het was met name deze persoon die u onder druk zette om zich tot de islam te bekeren.

Wat betreft de genaamde B.B.(...) en zijn hoedanigheid in uw asielrelaas, moet het volgende opgemerkt worden.

Primo, er moet vastgesteld worden dat u geen melding maakt van ernstige problemen met B.B.(...) tussen 2005 – het moment dat hij met pensioen ging en zich meteen aansloot bij wahabieten – en uw aanhouding op 24 april 2011. Welnu, indien deze persoon daadwerkelijk zwaar tegen uw christelijke overtuiging gekant was, kon verwacht worden dat hij eerder stappen had ondernomen om u te bewegen zich te bekeren, hetzij u op systematische wijze te intimideren. U maakt geen melding van ernstige problemen of zwaarwichtige feiten in de hiervoor genoemde periode.

Secundo, en vooral; aan uw verklaring dat de genaamde B.B.(...) in 2005 stopte met zijn werk voor de politie, zich meteen daarop aansloot bij wahabieten en u ten slotte in 2011 bedreigde met een gefabriceerde strafzaak wegens drugbezit, nota bene via en met behulp van de politie, kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaart u onder meer (CGVS, p.12) dat B.B.(...) zich persoonlijk op het politiekantoor van uw woonplaats meldde (waar u werd vastgehouden) om u onder druk te zetten zich te bekeren. Welnu, het is niet geloofwaardig dat een gekende wahabiet, van wie kan verondersteld worden dat hij op voet van oorlog leeft met de (pro-)Russische autoriteiten, beroep kan doen op connecties bij de politie en bovendien in persoon verschijnt in een (lokaal) politiekantoor om een familielid onder druk te zetten zich te bekeren tot een andere religie. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt trouwens dat in Nalchik, de regionale hoofdstad van Kabardino-Balkarië op 13 oktober 2005 hevig werd gevochten tussen rebellen, onder leiding van de Tjsetsjeense rebellenleider S.B.(...), en de politie, waarbij tientallen doden vielen aan beide kanten. Aan uw verklaringen kan dan ook geen geloof gehecht worden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze aangetast.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd trouwens gevonden in tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

U markeert uw arrestatie op 24 april 2011, vanuit uw woonst in Germentchik, als een centraal element in uw asielrelaas (CGVS, p.11). U verklaart (CGVS, p.12) dat u geboeid werd meegenomen bij uw arrestatie. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat u ongeboeid werd meegenomen door de 3 personen die u arresteerden. Uw echtgenote werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) maar haar uitleg dat zij de kinderen het huis binnen leidde en uw geboeid afvoeren dus niet zag, is niet afdoende, daar uzelf verklaarde (CGVS, p.12) dat uw vrouw en kinderen op de binnenkoer stonden waar u werd gearresteerd. Dat u van een ingrijpend feit als de geboeide arrestatie van uzelf, in casu het gezinshoofd, geen gelijklopende verklaringen als uw echtgenote aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van datzelfde verklaarde vervolgingsfeit.

Er werd eveneens een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake de verplichte afwezigheid van uw kinderen op school nadat zij gedoopt waren en, nadat dit bekend raakte, bedreigingen ervoeren. Uzelf verklaarde (CGVS, p.14, 15 & 16) dat al uw kinderen na 1 november 2010 niet meer naar school gingen, nadat bekend raakte dat zij gedoopt waren (in Pyatigorsk). Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat uw kinderen nog bijna tot het einde van december 2010 naar school gingen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen, waarop zij uitdrukkelijk verklaart (CGVS, gehoorverslag N.B.(...), p.5) dat uw kinderen pas na 1 januari 2011 niet meer naar school gingen. Welnu, aangezien u de door omstandigheden verplichte afwezigheid van uw kinderen op school quasi meteen na uw terugkeer uit Pyatigorsk (waar uw kinderen werden gedoopt) situeert, terwijl uw echtgenote dit ruimschoots later doet, wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Er moet voorts opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich reeds in 1995 in Germentchik, in casu de geboorteplaats van uw echtgenote en het dorp waarin u uw verklaarde problemen situeert, hebt gevestigd. Het is zeer opmerkelijk dat de familie van uw echtgenote, blijkens uw verklaringen (CGVS, p.8), zeer sterk gekant was tegen uw huwelijk, gezien uw christelijke achtergrond, maar toch toestond dat u zich in het geboortedorp van uw vrouw vestigde, nota bene in het ouderlijk huis van uw echtgenote. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u tot kort voor uw vlucht naar België in dit huis woonde, in casu tot 26 april 2011. Welnu, de vaststelling dat u van 1995 tot 2011 ononderbroken in Germentchik kon leven en werken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in casu het feit dat u uw herkomstland moest ontvluchten omwille van uw religieuze achtergrond.

Voorts moet nog een vrij opmerkelijke vaststelling vermeld worden die betrekking heeft op uw verklaarde religie. Er werd u namelijk gevraagd welk feit / gebeurtenis herdacht wordt ter gelegenheid van het Paasfeest, waarop u verklaart (CGVS, p.15) dit niet precies te kunnen zeggen, hetgeen minstens als opmerkelijk kan gekwalificeerd worden, daar uit uw gegevens en verklaringen blijkt dat u christen bent. Dat een christen, die u verklaart te zijn, niet vertrouwd is met een alom gekend begrip als het Paasfeest, is minstens opmerkelijk.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u over land de Russisch-Finse grens overschreed en vervolgens per vliegtuig vanuit Finland naar België reisde (CGVS, p.4&5). U verklaart dat u met valse paspoorten reisde, maar u weet niet onder welke identiteit, nationaliteit en geboorteplaats (CGVS, p.4). Verder verklaarde u met een visum naar Finland gereisd te zijn, maar u verklaart dat visum niet persoonlijk aangevraagd te hebben (CGVS, p.4). U weet niet welk type visum in het paspoort waarmee u reisde vermeld stond en u weet evenmin bij welke buitenlandse ambassade het visum in kwestie was aangevraagd (CGVS, p.4). Ook kunt u niet zeggen wat volgens het visum het land van eindbestemming zou zijn (CGVS, p.5). Op de vraag of er in Sint-Petersburg (voor uw vertrek) afspraken zijn gemaakt over wat u moest doen of zeggen als u bij een paspoortcontrole vragen werden gesteld, zou enkel te horen hebben gekregen dat u moest voorwenden de echtgenoot van de passeur, een zekere M.(...), te zijn als u daadwerkelijk iets werd gevraagd (CGVS, p.5), maar van de hiervoor genoemde persoon kent u niet eens de familienaam. Welnu, dergelijke onwetendheid aangaande de bij uw vlucht gebruikte identiteitsdocumenten is weinig geloofwaardig. Aangezien uw reis een uiterst precaire onderneming was, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande de bij uw reis gebruikte identiteits- en reisdocumenten. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u bewust uw paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, achterhoudt.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt een kopie voor van uw intern paspoort, dat louter gegevens bevat over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Uw echtgenote legt haar intern paspoort voor dat eveneens identiteitsgegevens bevat, dewelke hier evenmin ter discussie staan. Ten slotte legt u uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat evenmin betwist wordt. U legt geen andere documenten voor die de gedane vaststellingen vermogen te wijzigen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 september 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des*

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers pogen in hun verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing één voor één te weerleggen.

Verzoekers stellen ten eerste dat verzoeker tussen 2005 en 2011 wel degelijk problemen had omwille van zijn religie, zijn schoonfamilie bleef er op aandringen dat verzoeker zich bekeerde en van achternaam veranderde. De reden waarom de neef van verzoekster pas in 2011 is begonnen met verzoeker effectief lastig te vallen en dat verzoeker toen pas is opgepakt en er een valse zaak tegen hem gestart is, is omdat verzoekers hun kinderen eind oktober 2010 hadden laten dopen. Waar de bestreden beslissing niet gelooft dat verzoeksters neef, een gekende wahabiet, beroep kan doen op connecties bij de politie en bovendien in persoon verschijnt in een lokaal politiekantoor, stellen verzoekers dat deze neef tot in 2005 in dit politiekantoor werkte. Aangezien het een klein kantoor was kenden zijn collega's hem uiteraard nog en om deze reden kon hij dus persoonlijk verschijnen.

De bestreden beslissing stelt: "*Secundo, en vooral; aan uw verklaring dat de genaamde B.B.(...) in 2005 stopte met zijn werk voor de politie, zich meteen daarop aansloot bij wahabieten en u ten slotte in 2011 bedreigde met een gefabriceerde strafzaak wegens drugbezit, nota bene via en met behulp van de politie, kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaart u onder meer (CGVS, p.12) dat B.B.(...) zich persoonlijk op het politiekantoor van uw woonplaats meldde (waar u werd vastgehouden) om u onder druk te zetten zich te bekeren. Welnu, het is niet geloofwaardig dat een gekende wahabiet, van wie kan verondersteld worden dat hij op voet van oorlog leeft met de (pro-)Russische autoriteiten, beroep kan doen op connecties bij de politie en bovendien in persoon verschijnt in een (lokaal) politiekantoor om een familielid onder druk te zetten zich te bekeren tot een andere religie. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt trouwens dat in Nalchik, de regionale hoofdstad van Kabardino-Balkarië op 13 oktober 2005 hevig werd gevochten tussen rebellen, onder leiding van de Tjetsjeense rebellenleider S.B.(...), en de politie, waarbij tientallen doden vielen aan beide kanten. Aan uw verklaringen kan dan ook geen geloof gehecht worden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielerelaas op fundamentele wijze aangetast.*"

Verweerder stelt in de verweernota: "(...)Op verzoekers opmerking dat hij tussen 2005 en 2011 wel degelijk problemen had omwille van zijn religie, antwoordt verweerder dat verzoeker tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van een ernstig incident met B.B.(...) tussen 2005 – het moment dat deze laatste zich aansloot bij de wahabieten – en verzoekers beweerde aanhouding op 24 april 2011. Indien deze persoon daadwerkelijk zwaar tegen verzoekers christelijke overtuiging gekant was, kan verwacht worden dat hij eerder stappen had ondernomen om

verzoeker te bewegen zich te bekeren en hem op systematische wijze te intimideren. Het feit dat de kinderen van verzoeker pas eind oktober 2010 gedoopt werden, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Voorts is verwerende partij van mening dat het feit dat verzoekers belager tot 2005 in een klein lokaal politiekantoor werkte waar zijn collega's hem nog kenden, helemaal geen plausible uitleg voor het feit dat hij zich daar – als gekende wahabiet – wel nog in persoon kon vertonen, wel integendeel. Het feit dat zijn ex-collega's hem kennen, vergroot juist het risico om opgepakt te worden, gelet op de zeer slechte relaties tussen de wahabieten en de Russische autoriteiten.(...)". De Raad schaart zich achter deze motieven, die niet door verzoeker weerlegd worden.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stellen verzoekers, dat verzoekster omwille van de stresssituatie niet meer wist of verzoeker geboeid was of niet toen ze hem kwamen arresteren. In feite was verzoeker zijn echtgenote en kinderen aan het binnenleiden, zodat verzoekster niet kon zien of verzoeker geboeid werd of niet. De kinderen waren bovendien aan het wenen.

De Raad meent dat deze verklaring van verzoekers niet voldoende is om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. In het gehoorverslag stelt verzoeker duidelijk dat verzoekster ook op de koer was toen verzoeker geboeid en meegenomen werd. Verzoeker meldt nergens dat zijn kinderen aan het wenen zouden geweest zijn en dat verzoekster hierdoor misschien zodanig afgeleid had kunnen zijn dat zij niet zou gezien hebben dat hij in de boeien werd geslagen (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 11 en 12).

Met betrekking tot het tijdstip waarop de kinderen van verzoekers niet meer naar school gingen, stellen verzoekers dat de kinderen vanaf november soms wel en soms niet naar school gingen. Dit verklaart dus waarom verzoekers hier verschillende tijdstippen op plakten.

De Raad is van mening dat een dergelijke *post factum* verklaring niet van dien aard is om de aangehaalde incoherentie te kunnen weerleggen. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor duidelijk gesteld dat zijn kinderen sinds 1 november 2010 niet meer naar school zijn gegaan. Er zouden zelfs leraars langsgesproken zijn om te vragen waarom ze niet meer kwamen (gehoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal p. 14). Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanbrengen dat ze vanaf toen slechts af en toe naar school gingen en pas twee maanden later volledig stopten met naar school te gaan.

Verzoeker benadrukt ook nog dat hij wel degelijk christen is. Het feit dat hij niet perfect kon uitleggen welk feit/gebeurtenis herdacht wordt op het paasfeest doet hieraan geen enkele afbreuk.

De Raad is de mening toegedaan dat van iemand die stelt dat hij een aanhanger is van de christelijke kerk, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van de belangrijkste kerkelijke vieringen, zoals bijvoorbeeld het paasfeest, en waarom deze gevierd worden. Verder kan verzoeker dit motief van de bestreden beslissing niet weerleggen door louter te stellen dat hij wel op de hoogte is van Pasen.

Verzoekers zijn met valse documenten naar België gereisd met hulp van een smokkelaar. Zij betaalden deze smokkelaar en deze heeft alles geregeld, om deze reden kunnen verzoekers weinig details geven over de documenten waarmee ze reisden.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een hele reeks motieven die op zichzelf niet volstaan om de bestreden beslissing te dragen, maar die als geheel wel voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing te staven. Het motief met betrekking van de reisweg is dan ook overtuigend.

Verzoekers stellen ook vast dat er in de bestreden beslissing niets is terug te vinden over de subsidiaire bescherming. Aangezien hieromtrent niet gemotiveerd wordt kunnen verzoekers dan ook niet inzien waarom deze status aan verzoekers geweigerd wordt.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de relevante elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van

de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS